

имахъ съмнѣние у тоя съдникъ, на процесътъ си, на причината на отсѣждането ми, на политическитѣ страсти, на злополучието на едно толкось голѣмо число отъ приятелитѣ ми. . . . И тогази не ми бѣше възможно да съдижъ съсъ енисхожденъе никого отъ противницитѣ си. Богъ ме туреше подъ едно голѣмо опитванъе! Длъжността ми бѣше да го прѣтърпѣжъ съсъ прѣданность. Не можихъ! нити не щѣхъ! По много удоволствие намирахъ у умразата, отъ колкото у прошката: преминѣхъ една пѣклена ноцъ.

Сутрината, не се молихъ. Вселенната бѣше за мене дѣлото на една сила неприятелка на доброто. И други пѣтъ се бѣхъ пренесълъ съсъ хули противъ Бога; нѣ не вѣрувахъ, че ще захванѣ пакъ, и да захванѣ толкось скоро. Юлиенъ, съсъ най силнитѣ си злословия, не можеше да бжде по нечестивъ отъ мене. Когато човѣкъ е подъ една голѣма злочестия, която трѣбуваше да ни направи по религиозни, ако умѣтъ се въспира само на мисли за умраза, и да е билъ отъ първо праведенъ, става развратенъ. — Да, праведенъ отъ първо, защото не е възможно да мразишь безъ гърдостъ. А ти, кой си ти, човѣче пѣленъ съсъ злочестини, да отнемашъ отъ подобниятъ си правото да те съди строго? да държишь, че е невъзможно да ти правѣтъ зло отъ добра съвѣсть, като еж убѣдени, че го правѣтъ съсъ правосѣдие? да се оплаквашъ, ако Богъ позволява да страдашь по тоя, а нѣ по други начинъ?

Осѣцахъ се злочестъ, дѣто не можяхъ да се молижъ; нѣ човѣкътъ, у когото царува гърдостъта не познава други Богъ, освѣнъ себеси.

Щѣше ми се да препорѣчамъ наскърбенитѣ си родители на върховниятъ Утѣшителъ, а не вѣрувахъ веке у него.